

динъ момѣкъ, на име Алкандръ, иначе добръ и съ добро сърдце, но стрѣлухъ въ гнѣвътъ си, падна на диригтъ му и го гони до по-далечъ, и когато Ликургъ ся обърна да види, той го хрясна съ съсопхъ и му изби окото.

Ликургъ безъ да ся смути за ранхъ, застанъ прѣдъ съгражданитѣ и показа имъ “лицето си обляно съ кръвие и окото си испръснато.” Тогазъ всички засрамени усърнахъ, и тутакъ си уловихъ Алкандра, и разгнѣвени на него закахъ го въ домътъ на Ликурга, и прѣдадохъ го подъ властътъ му да прави съ него каквото ще. Ликургъ на тѣхъ убо благодари за това, а на Алкандра зе и нищо зло му не стори нито му нищо каза, но като распусна само обыкновеннитѣ си слуги и шигърты, нареди него да му слугува.

Алкандръ ако и да происхождаше отъ добръ родъ, изпълняваше повеленията му мълчаливо. И тъй като живѣше и ся намѣрваше все при Ликурга, можъ да съгльда кротостъ и вътрѣшното рас-